

Sygn. akt IX Ka 879/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki

Sędziowie: SO Tomasz Nowak

SO Krzysztof Sójka (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Lecha Ozierowa

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 roku

sprawy D. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 15 marca 2013 roku sygn. akt XII K 1019/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IXKa 879)13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 15 marca 2013r. uznał oskarżonego D. K. za winnego tego, że w dniu 12 lipca 2012r. w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości (0.73mg/l) prowadził samochód marki O. w ruchu lądowym , przy czym czynu tego dopuścił się będąc w dniu 30 czerwca 2011r. prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości tj. czynu z art. 178a§4kk i za to na podstawie art. 178a§4kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności . Na podstawie art. 42§2kk i art. 43§1kk orzekł wobec D. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat . Na podstawie art. 49§2kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł . Na podstawie art. 627kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu państwa kwotę 210 zł tytułem kosztów sądowych , w tym kwotę 120 zł tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności .

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego , który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rozstrzygnięciu :

1. obrazę przepisów postępowania , która miała wpływ na treść orzeczeni , a to art.5§2kpk , art.7, art. 175§1, art. 207§1, art. 410 w zw. z art. 424kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz poczynienie

ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z powołanym przepisem polegające na przecenieniu dowodu z zeznań świadka M. W. , pominięciu w ustaleniach faktycznych dowodu z wyjaśnień oskarżonego , pominięciu dowodu z eksperymentu procesowego na okoliczność zdolności postrzegania przez świadka w warunkach odpowiadających warunkom panującym na miejscu i w dniu zatrzymania , niewskazaniu w uzasadnieniu Sądu jakie fakty Sąd uznał za udowodnione i na podstawie jakich dowodów , a odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym , rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości

2. błąd w ustaleniach faktycznych , przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym ustaleniu, że D. K. popełnił przypisany mu wyrokiem czyn, podczas, gdy w świetle zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego brak podstaw do dokonania takiego ustalenia ,

3. rażąco niewspółmierność kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. K. wyrażającą się w przecenieniu przy wymiarze kary stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu , podczas, gdy w świetle dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodne kara odpowiadającą wymogom art.53 i69kk byłaby kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata .

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu , ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelację obrońcy oskarżonego D. K. należy uznać za oczywiście bezzasadną , co oznacza , że brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów w niej podniesionych, jak też wniosków końcowych . Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku z przyczyn , które należało uwzględnić z urzędu.

Na wstępie zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dostrzegł niekonsekwencję Sądu Rejonowego polegającą na tym, iż w zaskarżonym wyroku przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa w stanie nietrzeźwości wyrażającym się wynikiem pomiaru na poziomie 0.73mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu , podczas, gdy z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 2 uzasadnienia) w części odnoszącej się do poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy powołał odmienne wyniki pomiaru i czas badania . Niestaranność taka nie powinna mieć miejsca, jednakże należy traktować ją jako oczywistą omyłkę pisarską . W wypadku występujących sprzeczności pomiędzy treścią wyroku , a jego uzasadnieniem rozstrzygające znaczenie mają ustalenia poczynione w wyroku , a należy zaznaczyć , że powyższe uchybienie nie miało wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy oraz pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzą do wniosku , że Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy , a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne . Wbrew argumentom obrońcy wymowa tych dowodów, w oparciu o które ustalono, iż w dniu 12 lipca 2012 r. D. K. znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował samochodem osobowym , nie pozwalała na uznanie, iż istnieją jakiegokolwiek wątpliwości co do tego faktu. Przy czym dla porządku zaznaczyć należy, że wątpliwości o jakich mówi art. 5§2kpk , to wątpliwości istniejące po stronie Sądu orzekającego, a nie strony procesowej . Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wprost wynika przekonanie Sądu Rejonowego , iż zeznania świadka M. W. , w powiązaniu z protokołem badania oskarżonego na zawartość alkoholu , pozwalają na dokonanie ustaleń rzeczywistego przebiegu zdarzenia . Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy przeanalizował te dowody , we wzajemnym ich powiązaniu , wskazując powody dla których obdarzył przymiotem wiarygodności . Zauważyć należy, że zeznania świadka M. W. są stanowcze, konsekwentne, a przy tym jest on osobą obcą dla oskarżonego, który przestępstwo ujawnił w związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi. W tej sytuacji nie ma żadnych podstaw do tego, by uznać, że świadek narażałby się na odpowiedzialność karną kierując wobec D. K. postępowanie karne i to w obecności świadków – kolegów oskarżonego. Przy tym zauważyć należy, że M. W. w sposób jasny wskazał , jakie cechy wyglądu zaobserwował , kiedy oskarżony mijał go nie zatrzymując się do kontroli drogowej. Nadto również nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności jego

zeczności ma fakt, iż udał się za pojazdem oskarżonego w bezpośredni pościg, nie tracił go z pola widzenia i zaobserwował moment, kiedy D. K. przesiadł się na miejsce pasażera .

Przeciwagą dla tak ocenionych dowodów nie mogły być wyjaśnienia oskarżonego D. K.. Oskarżony co prawda przyznał, że rzeczywiście znajdował się w samochodzie , jednak jak wskazał podróżował nim jako pasażer . Słusznie uznał Sąd I instancji, iż zestawienie wyjaśnień oskarżonego z zeznaniami M. W. powoduje, że należy uznać je za niewiarygodne. Podawane przez oskarżonego okoliczności, iż to nie on prowadził samochód pozostawały w sprzeczności z zeznaniami M. W., który nie tylko obserwował oskarżonego prowadzącego pojazd, ale również zauważył moment, kiedy ten przesiadał się na miejsce pasażera . Co prawda wyjaśnienia oskarżonego zaprzeczające kierowaniu pojazdem zostały potwierdzone zeznaniami wspólnie z nim podróżujących kolegów, a to M. K. , P. B. i R. Ż. , jednakże dostrzeżone w tych dowodach wewnętrzne sprzeczności, jak też sprzeczności pomiędzy poszczególnymi relacjami świadków , szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku , których nie ma potrzeby ponownie przytaczać , słusznie doprowadziły Sąd Rejonowy do wniosku , iż są niewiarygodne i nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Treść tych relacji przekonuje natomiast o tym, że swoimi zeznaniami chcieli pomóc oskarżonemu, choć nie do końca precyzyjnie ustalili między sobą wersję zdarzenia, którą następnie w toku procesu przedstawili .

Podsumowując stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo poczynił ustalenia faktyczne na podstawie których uznał, iż oskarżony D. K. popełnił przestępstwo z art. 178a§4kk. Podstawą tych ustaleń, co wprost wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy , przy tym wbrew wywiadowi obrońcy Sąd Rejonowy nie pominął wyjaśnień oskarżonego , a ocenił je jako niewiarygodne. Nie jest zasadny zarzut pominięcia dowodu z eksperymentu procesowego, dowód taki nie był przeprowadzony w toku niniejszego postępowania , co więcej nawet wniosek o przeprowadzenie takiego dowodu nie był przez oskarżonego zgłoszony.

Uwzględniając wyżej wskazane argumenty, wbrew wywiadowi apelacji obrońcy oskarżonego wina D. K. została należycie wykazana w toku procesu . Ocena zaś dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych , jak też nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych w art. 7kpk.

Nie jest zasadny zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary, którą obrońca upatruje w tym, iż nie orzeczono wobec D. K. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wbrew wywiadowi apelacji stwierdzić należy, że Sąd I instancji rozważył i uwzględnił wszystkie występujące w sprawie okoliczności wpływające na jej wymiar . Trafnie uznał , że stopień społecznej szkodliwości i stopień winy czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczny . Oskarżony kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym , a przy tym stworzył realne zagrożenie dla innych jego uczestników . Słusznie Sąd Rejonowy uwzględnił również przy wymiarze kary stopień nietrzeźwości D. K. . Okoliczności powyższe zostały w sposób wyważony ocenione , dlatego wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą adekwatną i sprawiedliwą .

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego była kwestia prognozy kryminalistycznej , od oceny których to okoliczności zależy zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, tym bardziej wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a§4kk . Zgodnie bowiem z art. 69§4kk zastosowanie tej instytucji możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionym wypadku. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż wobec oskarżonego brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Oskarżony był w przeszłości sześciokrotnie karany, co prawda raz za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości , w pozostałych wypadkach za inne rodzajowo przestępstwa. Jednakże dotychczas orzekane kary nie odniosły żadnego rezultatu , D. K. nadal narusza obowiązujące normy prawne , w tej sytuacji jedynie kara , którą oskarżony rzeczywiście będzie musiał odbyć , wpłynie na niego wychowawczo i zapobiegnie ponownemu popełnianiu przestępstw. Nie budzi zastrzeżeń wysokość orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych . D. K. wykazał, iż jest kierowcą nieodpowiedzialnym, którego przynajmniej czasowo należy z ruchu drogowego wyeliminować. Orzeczone zaś świadczenie pieniężne dodatkowo wzmocni wychowawczy cel kary .

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§1kpk utrzymał zaskarżony wyrok w mocy , uznając wywiedzioną w sprawie apelację za oczywiście bezzasadną .

O kosztach sądowych za II instancję orzeczono na podstawie art. 636§1kpk i na podstawie art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973r. (Dz.U. z 1983r. nr 49 poz.223 ze zmianami) , na którą to kwotę złożyło się 120 zł opłaty od wymierzonej kary pozbawienia wolności i 20 zł ryczału za doręczenie pism sądowych w postępowaniu odwoławczym .

SSO Tomasz Nowak SSO Adam Zarzycki SSO Krzysztof Sójka